

Troen

Hebr. 11:1 ”Tro er fast tillid til dét, der håbes på, og overbevisning om dét, der ikke kan ses”.

Det er vigtigt at skelne mellem håb og tro. Vores håb er, at Jesus kommer igen – men vores håb på det kan ikke ændre dét fakta, om Han kommer tilbage eller ej. Vores tro er dét, som gør, at vi tager imod fra Gud, men det er ikke årsagen til at Gud forløser. Derfor modtager vi i tro, hvad Han allerede har givet. Derfor er det vigtigt, at vi ved, hvad der er blevet os givet - ellers kan vi ikke tro på det. Håb er relateret til fremtiden – mens troen er relateret til fortiden; men i særdeleshed til nutiden. Vi modtager nu, fordi det er blevet forløst af Gud i fortiden.

Hebr. 11:7

”I tro fik Noa et varsel om dét, som endnu ikke var at se, og byggede i sin gudfrygtighed en ark til frelse for sit hus; ved denne tro bragte han dom over verden og blev selv arving til retfærdigheden af tro.”

Her ser vi, hvordan tro bliver aktiv – ved gerning. Men troen skal være der først, det virker ikke ved, at vi gør gerninger og så kommer troen. Abraham forlod sit hjemland uden at have et sted at tage hen – det er tro. ”Med troen i behold døde alle disse uden at have fået løfterne opfyldt; de havde kun set og hilst deres opfyldelse i det fjerne, og de bekendte, at de var fremmede og udlændinge på jorden. Men de, der siger noget sådant, giver dermed til kende, at de søger et fædreland. Hvis de dermed havde tænkt på det, som de var rejst ud fra, havde de haft lejlighed til at vende tilbage; men nu var det et bedre fædreland, de længtes efter, nemlig det himmelske. Derfor skammer Gud sig ikke ved dem eller ved at kaldes deres Gud. For han har allerede grundlagt en by til dem” (Hebr. 11:13-16). De betragtede sig selv som uden fædreland; men søgende efter et fædreland.

Det vidner om, at de havde tro, for ellers var de vendt hjem i vantro. Tro fra hjertet vil altid give en gerning. Som du ser, virkede troen sammen med hans gerninger og det var af gerningerne, hans tro blev fuldkommen (Jak. 2:22).

Vores tro bliver altså først fuldkommen ved en gerning. Hvis vi ikke modtager fra Gud, må vi kigge på, hvorfor vi ikke gør det. Gud siger, at hvis vi beder, skal vi tro, at vi har fået det. Og vi vil få det !!! – Men gør vi nu også det? Gud viger ikke fra sit ord, Han kan ikke! - for Han ér Ordet. Så hvis vi ikke modtager, ligger det hos os selv. At være vantro vil være synligt i vore gerninger - men også i vores tale. Taler nogen om at modtage Guds velsignelser i fremtiden, er det vantrohed. Taler vi om at modtage det nu – har vi taget det første skridt mod at aktivere vores tro. Og uden at blive

svag i troen så han, at hans krop allerede var uden livskraft – han var næsten hundrede år gammel – og at Saras moderliv var dødt (Rom. 4:19).

Den engelske siger dette:

”Og uden at blive svag i troen så han ikke, at hans krop allerede var uden livskraft – han var næsten hundrede år gammel – og at Saras moderliv var dødt.” – Her ses en tro, der bliver aktiveret. Husk, at vi har fået troen, vi aktiverer den ved at være i ordet – vi ser ikke på vores omstændigheder, men vi ser på Guds ord. Tro bliver aktiveret ved, at vi taler den ud – i nutid – og ved, at vi ikke kigger på vores omstændigheder, men bliver i Guds ord. Husk at tro kommer af dét, der høres: Så vi taler ud, at vi tror.

Undervisning v/Stephanie (10.11.19)